

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem: X
X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. OAM-505/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřípustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Polsko. Postup žalovaného je

podle žalobce nezákonný a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně. Není tomu tak.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal v květnu letošního roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 25. 6. 2025, č. j. OAM-505/ZA-ZA11-D07-2025 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o této žádosti [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Posoudil ji jako nepřijatelnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Polská republika.
3. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce byl v době podání žádosti držitelem pobytového oprávnění vydaného Polskou republikou s vyznačenou platností do 20. 4. 2025 (Polská republika ho zneplatnila dne 25. 3. 2024). Jeho platnost tedy skončila před méně než dvěma lety. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III právě Polsko. To uznalo svoji příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti.
4. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Polsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Polsku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Podle přesvědčení žalovaného by tam žalobci nehrozilo nelidské nebo ponižující zacházení. Žalovaný vycházel z Informace OAMP o polském azylovém systému z listopadu 2024.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. **Žalobce** namítá, že se provedeným dokazováním zjistilo, že má obavy z pronásledování na území domovského státu. Ohledně Polska poté uvedl, že tam na rozdíl od Česka, kde se plně integroval, nemá vytvořené funkční zázemí. Žalovaný dovodil nepřijatelnost žádosti žalobce, aniž by uvedl cokoli k jejímu meritu, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Polska. Podle žalobce proto z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda se žalovaný zabýval důvody, pro které žalobce nemá zájem usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU. Blíže nezkoumal, zda žalobce necítí nebezpečí obdobné tomu, jaké mu hrozí při vycestování do domovského státu. Na základě těchto tvrzení označuje postup žalovaného za nezákonný a samotné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ústředním nedostatkem je podle něj skutečnost, že rozhodnutí neuvádí zhora nic k důvodům žádosti, ani k obavám pronásledování na území Polska. Jen zmiňuje, že se žalobce obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv bližší konkretizace.
6. **Žalovaný** považuje své rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné a se žalobou nesouhlasí.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba *není důvodná*.
8. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1).

9. V této kapitole je čl. 12, podle jehož odstavce 1 platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odstavce 4, pododstavce druhého pak platí, že pokud je žadatel držitelem povolení k pobytu, jehož platnost skončila před více než dvěma roky, a pokud žadatel neopustil území členských států, pak je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu. Z toho opakem (*a contrario*) platí, že pokud platnost pobytového oprávnění skončila před méně než dvěma lety, pak stále platí příslušnost státu, který toto pobytové oprávnění vydal. Žalovaný tedy správně určil jako příslušné Polsko, o čemž ani vlastně mezi účastníky řízení není sporu.
10. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jinak velmi obecných a nepřímých konkrétních žalobních námitek však lze dovozovat, že se žalobce zřejmě domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
11. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
12. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
13. Žalovaný tuto podloženou úvahu ve svém rozhodnutí uvedl (viz bod 4 výše). Žalobce ve správním řízení žádné výhrady vůči polskému azylovému systému nevznesl. Judikatura z poslední doby pak také systémové nedostatky v Polsku neshledala (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 11. 2024, čj. 64 Az 2/2024-20, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2024, čj. 45 Az 6/2024-23 aj.).
14. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Důvody, pro které žalobce nechce žádat o mezinárodní ochranu v Polsku, a (v žalobě nekonkretizované) obavy, které má v souvislosti se svou osobní bezpečností, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. Účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Polsko. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nepřezkoumatelné, pokud se těmito obavami žalobce nezabýval.
15. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě naopak – nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.

16. Žalobce dále namítá nedostatek odůvodnění spočívající v chybějícím posouzení obav žalobce z vycestování do domovského státu. Jak již soud ovšem vysvětlil, tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení podle nařízení Dublin III. Jeho výsledkem je pouze určení státu příslušného k projednání žádosti o mezinárodní ochranu. Opodstatněností obav, pro které žalobce o ochranu žádá, se budou zabývat až příslušné polské orgány.
17. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Polsko.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
19. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
20. Žalobce spojil se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 26. srpna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.